

V zemlji bo tvoja zadnja hišica, pa kako preprosta, kako majhna! Glasno ti torej kliče na ušesa Jezusov opomin: „Ne zbirajte si zakladov na zemlji, katere rja konča, molji snedo, tatovi izkopljejo in ukradejo“ itd.

A tudi k hvaležnosti nas priganja zemlja, ker nam jo je Bog dal za mater, po kateri nam deli svoje dobrote. Zato tako preprosto lepo opomni sv. Frančišek Asiški: „Hvaljen bodi moj Gospod po naši materi, zemlji, zakaj ona nam daje hrane, ona vzdržuje naše stopinje, rodi nam najraznovrstnejšega sadja in vsakovrstno barvanih cvetlic in prekornih zelišč.“

Dedek in kozel.

Dedek dremlje tam na klopi,
V ustih pipo stiska, kima . . .
Sanja, da je v zlati lopi,
Kakršne še cesar nima.

Končno kozel se domisli,
Da ga dedek s tem izziva,
Saj pri njem je vedno v čisli
Nagajivost nagajiva.

Kozel gleda, pa ugiblje — —
Dedka danes ni umeti.
Kaj pač z glavo vedno ziblje?
Hoče morda kaj veleti?

Hop! — Kar plane proti klopi,
Dedek kinkne, pipa pada . . .
Kozel trkne, dedek lopi
Dol na tla kot težka klada.

Anton Maslè.

Ob suši.

Oj oblaki snežnobeli
Kam, o kam ste odhiteli?

Več ne kane kapljá name,
Tu ni več življenja zame . . .

Suša muči že zemljico,
Muči revno me cvetico.

Skrij se zopet solnce vroče,
Pošlji Oče hladne moče!

Dežek zemljo naj oblije,
Novo naj življenje vzklije!

Taras Vasiljev.

